

Kint száll a köd és megmozdulnak a
Kőszobrok most egy képzelt őszi kertben
Európa vonaglik a bika
Hátán Apollón nyila még tegezben
És mosolyogva gondol Marszüászra
Lenyűzött bőre kéjes-nyers szagára

Kéjek s kínok között vezet az ember
Isten vagy istenek jelölte útja
Csodálod-e hogy amire befutja
Halálvággyal telik nem félelemmel
S akármit tesz ölelve bár vagy öleve
Visszazuhan a Káosz-anyaölbé

Kutattalak s nem leltem rád Uram

Most megpróbálom mégis kitalálni
Valaki vagy Te vagy csupán akármi
Sorvégre rímnek jól jöhetsz ugyan
De jobban élsz a vírusban s a rákban
Mint a tehozzád esdeklő imákban
S ha megtagadlak azzal adnék létet
Neked hát nem tagadlak s végre véged

Megszabadultam tőled mégis árvád
Vagyok Uram ki várva várva vár rád.

Andrej Belij

FALU

G. A. Racsinszkijnek

Újra a mezőn, hol szellő
Simogat s elül,
Ám gonosz, baljós-nyögellő
A falu körül.

Kócos fellegek lebegnek
Ősz mezők felett,
A faházak bogra kötnek
Kéményfüstöket.

Szórét, mint gyapját juhoknak,
Mind meresztve áll.
És reájuk éj s nap holtak
Őszes hamva száll.

Babonás, tüzes szemekkel
Nézik a teret,
Mint verejték-verte vad, mely
Cspadába esett.

Mind megtörte már a rabság,
Zord, sivár napok.
Szállnak domb mögül, mezőn át
Zsarátnok-rajok.

S távoli pagony fölött tán
Égi tűz vakít:
Mintha lánglövellő sárkány
Tárná szárnyait.

Kútgém, mintha ujját, görbedt
Rúdját emeli.
Szívünk döbben, és szemünket
Sötétség nyeli.

Szárazon, út menti éjben
Tücsök ciripel.
S a falun túl, vaksötétben
Kereplő felel.

Kertek földje szertemorzsáll
Pusztaság felett.
Itt már semmit senki sem vár:
Nap napot követ.

Nap napot s az év az évet,
Évre év megint.
Bár a termés mind szegényebb,
Népem néma itt.

Testek, kóroktól emésztve,
Száradó szemek...
Ám fölöttük égi kéken
Gyémántfény remeg.

És a hajnal bíbor körrel
Domb fölébe áll.
A mező baljósan nyög fel
Végül; s néma már.

1908. Szerebrjanij Kologyez

FOGLYOK

V. P. Polivanovnak

Testvérem, de sok vihart
Átvészelttem én tevéled,
Mikor őrizet alatt
Tömlöcünkbe elkísértek.

Úton ért a fergeteg,
Bőrig áztatott a zápor.
Mentél, nézted, mint üveg-
Lencsén át némán a távult.

Megláncolták ott a
Lábunk,
Ám a sztyeppeket bolyongta
Álmunk.

Rács mögött, a kék egen
Fecske raj cikázott gyorsan.
Alvással ütöttem el
Az időt a porgomolyban.

Sokszor úzted álmomat.
Hozta foglárunk a vodkát.
Rozsdás ablakrácsokat
Alkonyfények aranyozták.

Mind: a gyilkos, tolvaj,
Koldus,
Esténként dalolt a
Kórus.

Itt a sztyeppén, szabadon,
Érzem: fülledt volt a zárka,
Lánc csörgött a lábamon,
Bújtunk szürke rabruhába.

Testvér, hát ne bántson az
Arcunk ránca, satnya testünk.
Itt az árvalányhajás
Fű közt mindent elfelejtünk.

1904. Szerebrjanij Kologyez

TAVASZI BÁNAT

Ülök magam, füzek között,
Sápasztó, szüzi bánatommal.
Hó-sarló a fejem fölött
Tündöklök kéklő, bús magosban.

Valaha én s barátom itt
Barangoltunk a régi kertben.
Ő hallgatott, de ujjai
Liliomot téptek remegve.

Hallgattunk. Mire este lett,
Zongora sírt az ősi házban,
Esténként vittél engemet,
Ellankadva szerelmi lázban,

Akácok zöld alléin át,
A lenge, áttetsző homályban,
Ahol fehérülő gráciák
Sziluettjét ringatva lágyan,

Árnyak játéka tarkított
Szilárd talapzatot alattuk,
S a vízbe ezüst szalagot
Vetített márványfényü arcuk.

Hó-sápatag, füzek között
Ülök magam, szűz bánatommal.
S magamban nézem fák fölött
A fény sarlóját kék magosban.

1905. Moszkva

Baka István fordításai

Csukás István

KI JÖN BE AZ AJTÓN?

Ki jön be az ajtón, kopogtatás nélkül?
Félig alszom, és csak álmodok?
Vagy még félig ébren, ez egybemosódik,
s nem nyikordul az ajtósarok.

Levegő se rezzen, pedig immár ketten
fogyasztjuk el bent az oxigént.
Nézem sápadt arcát és kopott ruháját,
szánakozva figyelem szegényt.

S szólok: „Mondd, megérte? Mit kaptál cserébe
éhezésért, rossz albérletért?
Szűkölve és fázva, egy kölcsönadrágban,
miben hittél, mondd, az istenért?

Tengermélyről szöktél, és vonatra szálltál,
köldökszinór-kötél nyakadon:
holtakat a sírból ha félig kihúzod,
te akkor se futhatsz szabadon!

Nem várt reád Párizs, megrekedtél Pesten,
telegfirkált papír a szárnyad,
végig kiröhögtek, itt-ott le is köptek,
sárként ragadt rád a gyalázat.

Nőtől nőig éltél, végül mind eltűntek,
fagyott lepedő a szerelem,
ruha helyett verset, cipő helyett verset,
hogy képzelted, adtál félszegen!”